

2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi błędne zastosowanie art. 75 przepisów wykonawczych do statutu posła. Zdaniem strony skarżącej przepis ten należy w istocie do przepisów przejściowych, które z definicji są normami zamykającymi wygasły system, mającymi na celu ochronę sytuacji prawnych regulowanych przez poprzednie przepisy.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi różne uchybienia formalne, dotyczące w szczególności wskazania prawidłowej podstawy prawnej komunikatu potwierdzonego ostatecznie przez zaskarżoną decyzję, uprawnień przewodniczącego wydziału, który wydał akt oraz braku uzasadnienia. Zdaniem strony skarżącej komunikat opiera się bowiem na przepisie obecnie uchylonym, a ponieważ został zakwalifikowany jako nadzwyczajny środek administracyjny, powinien być zostać przyjęty przez Prezydium Parlamentu Europejskiego. Ponadto komunikat potwierdzony ostatecznie przez zaskarżoną decyzję nie zawiera uzasadnienia ani nie ma w nim odesłania do aktu mogącego je zawierać.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2021 r. – Ciano Trading & Services CT & S i in. / Komisja

(Sprawa T-45/21)

(2021/C 88/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ciano Trading & Services CT & S SpA (Fiumicino, Włochy), Silvia Brizio (Venaria Reale, Włochy), Laurence André (Grivegnée, Belgia), Lidia Pacitti (Neder-over-Heembeek, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Van Besien i D. Gillet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie zasadności niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności i, w konsekwencji, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie unieważnienia postępowania przetargowego nr OIB/2019/CPN/039, zatytułowanego „Zrównoważona odbudowa dla Komisji Europejskiej w Brukseli i w jej okolicach”, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżący podnoszą, że przed przyjęciem zaskarżonej decyzji Komisja udzieliła im precyzyjnych zapewnień, zgodnie z którymi, po pierwsze, nowa umowa koncesji obejmująca wszystkie partie A, B i C zostanie zawarta w styczniu 2021 r. w ramach procedury zamówienia publicznego nr OIB/2019/CPN/0039, po drugie, umowa koncesji, dotycząca usług objętych partiami A i C, faktycznie świadczonych przez skarżących, zostanie – w wypadku opóźnienia udzielenia procedury zamówienia publicznego nr OIB/2019/CPN/0039 – przedłużona do chwili wyboru przez Komisję nowego usługodawcy mającego wykonać wspomniane usługi, i po trzecie, pracownicy przydzieleni do świadczenia usług objętych partiami A i C zostaną przeniesieni do nowego usługodawcy zgodnie z postanowieniami układu zbiorowego pracy nr 32a.

Takie precyzyjne zapewnienia, udzielone zaledwie kilka dni przed przesłaniem do Ciano zaskarżonej decyzji, wzbudziły u osób zarządzających skarżącymi uzasadnione oczekiwania, że pracownicy przydzieleni do świadczenia usług objętych partiami A i C zostaną, w każdym wypadku, przeniesieni do nowego usługodawcy.

Przyjmując zaś zaskarżoną decyzję, w której po prostu unieważniono procedurę zamówienia publicznego nr OIB/2019/CPN/0039, bez przedłużenia umowy koncesji dotyczącej partii A i C, Komisja uniemożliwiła przeniesienie tych pracowników – ponieważ żaden nowy usługodawca nie zostanie wybrany w najbliższym czasie – co jest całkowicie sprzeczne z udzielonymi przez nią zapewnieniami.

W konsekwencji skarżący są zdania, że – przyjmując w takim kontekście zaskarżoną decyzję – Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

- Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zakazu nadużycia prawa. W tym względzie skarżący są zdania, że – przyjmując zaskarżoną decyzję – Komisja nadużyła prawa do cofnięcia zamówienia publicznego, ponieważ jej rzeczywistym zamiarem było obejście stosowania układu zbiorowego pracy nr 32a, aby uniknąć przeniesienia do nowego usługodawcy pracowników przydzielonych w szczególności do świadczenia usług dotyczących partii A i C. Ponadto Komisja, wielokrotnie od chwili przyjęcia zaskarżonej decyzji, działała w złej wierze w odniesieniu do skarżących, w szczególności gdy, wskazała w przesłanym piśmie, że w umowie koncesji nie wspomniano o przejęciu pracowników Ciano przez ewentualnego nowego koncesjonariusza, i gdy podważyła możliwość stosowania układu zbiorowego pracy nr 32a, podczas gdy umowa koncesji wyraźnie odnosi się do tego układu, w postanowieniu zatytułowanym „przeniesienie na podstawie układu”, w sekcji dotyczącej personelu.

W konsekwencji skarżący są zdania, że – przyjmując w takim kontekście zaskarżoną decyzję – Komisja naruszyła zakaz nadużycia prawa.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2021 r. – El Corte Inglés / EUIPO – Yajun (PREMILITY)

(Sprawa T-46/21)

(2021/C 88/53)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Liu Yajun (Shenzhen, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy PREMILITY – zgłoszenie nr 17 899 016

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 listopada 2020 r. w sprawie R 881/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim skutek oddalenia odwołania wnoszącej sprzeciw utrzymano w niej w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu B 3 065 346, na mocy której dopuszczono by rejestrację unijnego znaku towarowego nr 17 899 016 PREMILITY (graficznego) dla towarów z klas 11, 21, 22, 28, dla których dokonano zgłoszenia;
- obciążenie strony lub stron, które sprzeciwią się niniejszej skardze, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 47 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i orzecznictwa ustalonego w wyroku z dnia 11 marca 2003 r., Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145;